

Phần 6

Chương 26 Thịt Heo Nấu Canh

“U”mh...” Uyển Như không nhận được hé mở đôi môi đỏ mọng, một tiếng nỉ non nhẹ nhàng bật ra từ trong miệng nàng, rồi sau đó chân trái nàng mềm nhũn, không tự chủ được ngồi dựa vào trên người Tiểu Dương.

Cho dù là ngồi dựa lưng về phía nhau, Tiểu Dương cũng có thể chắc chắn rằng gương mặt của nàng bây giờ đang đỏ bừng, ánh mắt sưng mù, nhất thời hăng hái càng cao...

Sau khi chiến đấu ở chiến trường trong người Tiểu Dương rất khó chịu không chỗ phát tiết, vội vàng muốn làm hao mòn chỗ tinh lực còn thừa lại của mình, đã như vậy, muốn ăn thê tử mình còn nói khách khí gì nữa chứ?

Vì vậy, khi Uyển Như ngồi vững vàng, bàn tay đã để sẵn ở vòng eo liền quả quyết dịch nơi khác, nơi bí động đào nguyên cũng không dò xét, tập trung tinh thần bắt đầu lôi kéo áo cản trở, đôi tay cực kỳ linh hoạt cày cấy, ném toàn bộ mảnh vải quanh eo, tay áo ngắn, quần lót lụa mỏng xuống.

Trong khoảnh khắc, toàn thân Uyển Như cũng chỉ còn dư lại một cái ha tử (áo lót thời xưa) “Phượng Hoàng xuyên Mẫu Đơn”, màu hồng cút đỏ thắm, xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ yếu ớt ôm lấy cô, đỉnh tuyệt phong ẩn hiện, trong lúc này đai đeo của xiêm y cũng bị tháo rời, Tiểu Dương chỉ thò tay vừa kéo đai lưng, ha tử thêu hoa cũng theo quần dài rơi vào trong nước.

Một đôi Ngọc Thổ trắng nõn nhất thời nhảy về phía trước bại lộ ở trong gió lạnh, đầu nhọn phần hồng như hạt châu phía trên còn hơi run một chút.

“Ừ!” Uyển Như ưm một tiếng, nửa thẹn thùng nửa e sợ hoặc là nói muốn mà còn cự tuyệt, nàng vội vàng ôm cánh tay muốn che giấu xuống, lại bị Tiểu Dương bắt lấy cánh tay, kéo mạnh dang rộng chân ra ngồi vào trên đùi hắn.

“Làm loạn gì đấy? Ngoan một chút để ca ca thương yêu nàng.” Nói xong hắn lập tức mím môi cười một tiếng, sau đó kéo hai tay Uyển Như đến sau lưng nàng, một tay nắm lấy sau đó nhanh chóng lấy thắt lưng lên trói cổ tay nàng lại.

“Này, đang làm gì vậy?!” Uyển Như bị hắn trói lại nhất thời cả kinh thất sắc, năm đó nàng xem hết Xuân Cung Đồ cũng chưa từng thấy có chiêu này, nghĩ thầm chẳng lẽ người này ở trên chiến trường bị kích thích lớn, nên biến thái rồi?

Nàng âm thầm cắn môi giãy dựa cánh tay muốn thoát khỏi thắt lưng kia, bởi vì quá cấp thiết nên động tác không khỏi hơi lớn, ngay tiếp theo thân thể cũng

uốn éo theo, đệm dùng để chống đỡ chân không khỏi trượt một cái, cả người nhất thời ngửa về phía sau, bị dọa đến nằng vội vàng cúi người phía trước.

Thân hình hơi ổn định, nhưng cả người lại nằm ở lòng ngực Tiểu Dương, nơi bụng cũng đột nhiên nóng lên, khẽ rữ mắt lại thấy vật kia của đối phương vừa vịn dâm ở giữa thân thể hai người.

“Cũng đừng giãy giụa nữa, nếu không dây thắt lưng sẽ càng buộc chặt.” Tiểu Dương đưa tay ôm nằng, tay trái để ở ngực, tay phải ôm hông mềm, rồi sau đó, hấn dùng ngón cái nhẹ nhàng gầy gầy đỉnh Hồng Châu cười nói: “Đây là tình thú nha, từ từ là nằng có thể cảm nhận được thú vị trong chuyện này.”

“...” Uyển Như lén liếc trộm cự vật của hấn, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nghĩ thầm mình đã sống lâu hơn mười năm, lại không biết còn có loại tình thú này, lần này dùng thắt lưng trói lần sau chẳng phải là muốn lên ngựa cây roi, hoặc là trực tiếp trên lưng ngựa...? Có lẽ thật sự có loại phong tục này ở tái ngoại (phía Bắc trường thành)?

Thấy ánh mắt nằng mơ hồ như đang mất hồn, Tiểu Dương vội vàng “Khu khu” hai tiếng kéo về toàn bộ chú ý của Uyển Như, dùng lực nắm lấy hông trong tay, cúi đầu chôn mặt vào trong ngực nằng, ở giữa hai Ngọc Thổ hít một hơi thật sâu, rồi sau đó lại khẽ cắn Hồng Châu, mút chơi không nghỉ.

Da thịt non nớt bóng loáng mềm mại, đỉnh Tuyết Sơn đầy đặn này tản mát ra nhựa cây hương trầm, nhẹ nhàng gặm cắn một phen có thể nói là vị rất tốt, răng môi lưu hương, ngay sau đó hấn lại dùng sức một cái hai chân của kiều thê tách ra hai bên, đùi đẹp như ngọc, lộ ra bí động phần hoa phía dưới.

Cả người Uyển Như nhất thời xụi lơ vô lực tựa vào trên người Tiểu Dương, chân đạp không tới điểm cuối cùng bồn tắm, đôi tay cũng không cách nào sử dụng, không khỏi dâng lên cảm giác luống cuống, muốn tránh thoát bó buộc rồi lại bởi vì cảnh cáo của đối phương mà không dám lỗ mãng.

Bên này chỗ mẫn cảm nơi ngực bị hấn ngậm, phía dưới nơi hoa tâm thẹn thùng cũng bị hấn đưa tay xoa nắn, nằng không tự chủ được căng thẳng đứng người dậy, đang lúc thờ dốc từ ngực đến chân cũng có chút khẽ phát run.

Tiểu Dương nhè nhẹ vỗ về thân thể nằng, từ lưng ong mảnh khảnh đến cái hông mượt mà đầy đặn, cảm nhận được trong lòng bàn tay Uyển Như hơi run rẩy, không khỏi nghĩ tới tiếng hát khẽ run rẩy của nằng trên công thành...

“Nhu Nương, ngày mai rảnh rồi thì cùng giao tiếp với quân sự một chút về chìa khóa, sổ sách, lần này xuất chiến ta lập công không nhỏ, có lẽ Thiên gia còn có ban thưởng. Tất cả của ta đều là của nằng, tất cả, tiền tài đất đai thôn trang...” Tiểu Dương bắt đầu đưa ra cám dỗ Uyển Như, rồi lại đột nhiên nói câu vượt quá dự đoán của con người, “Nhưng mà, nằng là của ta, phải hoàn toàn thuộc về ta.”

Là nam nhân đều có chinh phục và tham muốn giữ lấy, Tiểu Dương là loại người đã có thói quen chinh chiến từ thuở nhỏ lại càng thêm có chút cố chấp,

đổi với hắn mà nói chỉ có thắng, bại, không có lựa chọn đường sống ở bên trong.

Hắn phát hiện mình thật sự yêu Uyển Như yêu điệu ngọc nữ này, thích tài nấu nướng của nàng, mê luyện thân thể của nàng, đau lòng cho cảnh ngộ nàng gặp phải, thương thức tài hoa của nàng, từ trong đàn hát cũng nhìn thấy nàng phẩm cách cao thượng, nữ tử tốt đẹp như vậy tất nhiên là muốn nắm trong lòng bàn tay thật chặt rồi.

Trước đây hắn còn chưa tha thứ được mạch nước ngầm thỉnh thoảng xuất hiện giữa thê tử và Tạ Tuấn Dật, sau ngày hôm nay...

“Đang nói lời ngốc gì đấy?” Uyển Như nhẹ nhàng cười một tiếng, sáng giọng, “Trong Chu Lễ có tam tông tứ đức, chẳng lẽ chàng cảm thấy thiếp... á!”

Nàng còn chưa kịp nói xong đã bị Tiểu Dương ôm hông nâng lên, sau đó trực tiếp ngồi lên trên cự vật nóng hổi kia, cây trường thương kia nhất thời đâm vào Hoa Nhị, đau đến Uyển Như không khỏi kẹp chân kêu “Úm hùm”.

Bởi vì lần đầu bị trói lại nàng chậm chạp không vào được trạng thái, sơn động đào viên này mới mơ hồ rỉ ra chút nước, vẫn không thể mở ra đường nhỏ nghênh đón khách quý, đột nhiên bị đâm vào như vậy tất nhiên khó chịu, thậm chí Uyển Như đau đến chảy cả nước mắt.

Đang muốn oán trách, lại nghe được cái miệng mang đầy mùi rượu của Tiểu Dương trầm giọng nói ở bên tai nàng: “Từ nay về sau, biểu ca biểu đệ gì đó tất cả đều rút qua một bên cho ta! Nàng là của ta, nghe rõ chưa?” Những lời này như tiếng sấm liên tục nện vào trên đầu Uyển Như, nàng thật sự không biết tại sao Tiểu Dương có thể mắt sáng như đuốc như thế trước khi xuất chinh đã bắt đầu nhớ đến Tạ Tuấn Dật, cho tới bây giờ cũng còn chưa xả ra.

Nàng thiếu chút nữa muốn kêu to một tiếng: “Thiếp và gã không có liên quan, đời này thật sự không có chút xíu liên quan gì, rõ ràng là hắn đơn phương quyền rũ, chẳng phải người sống lại nàng không mắc câu hay sao!”

Uyển Như đang chần chờ muốn nói ra một lý do thật tốt để thoát khỏi bóng dáng Tạ Tuấn Dật, lại đột nhiên phát hiện mắt Tiểu Dương hơi đỏ lên, nàng nhất thời lúng túng - người này trước khi nàng vào vẫn uống rượu? Từ đầu chí cuối đều là hắn uống say vớ vẫn hồ đồ? Đúng không?

Nàng quả quyết vút đi đề tài biểu ca không thú vị kia, dùng giọng nói nỉ non trả lời: “Ừ, thiếp là của chàng... Như Nương vĩnh viễn là của A Dương.”

“Ôi, ngoan, thật biết nghe lời.” Tiểu Dương cười vuốt ve mặt của Uyển Như, hung hăng cho nàng một nụ hôn sâu, sau đó lại nhìn thẳng vào mắt nàng, híp mắt cười một tiếng, “Tốt bảo bồi phải ngoan mới có đường ăn.”

“...” Uyển Như liếm liếm đôi môi đau nhức của mình, thiếu chút nữa im lặng rơi lệ, khó trách hôm nay hắn há mồm ngậm mồm đều nói đến từ “ngoan” loại từ chưa bao giờ xuất hiện này... Trận say này, phải bao lâu mới tỉnh lại?

Nàng chưa kịp nghĩ đến kết luận của vấn đề này, Tiểu Dương đã đột nhiên đong đưa eo, cọ lên trên đồng thời lại ôm Uyển Như phối hợp trước sau đung đưa.

Phen hành động này làm nàng kêu liên tục, nước mắt bão đến, chân bị nắm lấy hai tay cũng bị trói, ngay cả một chút kháng cự cũng không làm được, thật sự là trời cao nhưng không có đường chạy, Uyển Như không thể không nằm ở bên tai Tiểu Dương liên tiếp nũng nịu xin tha: “Phu quân coi thường thiếp, coi thường thiếp biết không? Thiếp đau quá... Từ từ có được không?”

Lần này Tiểu Dương không hề nghe lời buông tay như mỗi lần Uyển Như nhẹ giọng cầu xin hẳn, vẫn vừa đung đưa vừa hôn miệng nhỏ của nàng, liếm nước mắt, còn bớt thời gian hỏi vấn đề không rõ hàm nghĩa: “Biết cái gì gọi là ‘sảng khoái’ không?”

“Không, không biết.” Uyển Như thở gấp lắc đầu một cái, cảm giác có loại dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, Tiểu Dương trả lời theo sát sau đó: “Trước đau đớn mới có thể sảng khoái.”

“...” Được rồi, cầu người không bằng cầu mình, Uyển Như im lặng bắt đầu điều chỉnh trạng thái của mình, vòng eo phối hợp động tác của phu quân từ từ chập chờn đong đưa, nhắm mắt lại cảm nhận, tỉ mỉ thưởng thức các loại tư vị trong chơi đùa vỗ về của hẳn, rất nhanh một lúc sau rốt cuộc cảm nhận được chỗ tốt đẹp kia.

Bởi vì thân bất do kỷ chỉ có thể mặc cho đối phương định đoạt, ngũ giác của nàng hình như nhạy cảm hơn bình thường, một chút xiu vuốt ve cũng có thể cảm thấy vô cùng rõ ràng, gãi nhẹ cũng có thể làm cho người ta tê dại không chịu nổi, thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra cây trường thương kia của phu quân đang rong ruổi điều võ dương oai ở trong chiến trường như thế nào.

Ríu rít, móc câu trên cây ngân thương của Tiểu tam lang quả nhiên là uy vũ bất phạm danh bất hư truyền.

Đi ra ngoài lẩn lộn sớm muộn là phải trả, trước kia Uyển Như luôn cảm giác mình không cần tốn nhiều sức là có thể lấy được Tiểu Dương đến lòng bàn tay, bây giờ mới biết, đối phương uống hai non rượu là có thể dễ dàng áp chế mãi đến nàng dục tiên dục tử!

Hai người ngâm mình ở trong bồn tắm cọ sát lẫn nhau rất lâu, rốt cuộc hai bên cùng leo lên tình cảnh cực vui sướng, sau khi nghỉ ngơi tạm, Uyển Như đột nhiên phát hiện tiểu tướng quân lại có nâng trường thương tái chiến một trận nữa, chợt cảm thấy kinh hãi, vội vàng yếu ớt uất ức nói: “Nước cũng lạnh rồi, lạnh quá.”

“VẬY ĐỨNG DẬY THÔI.” Tiểu Dương tắm rửa sơ qua sa đó ôm kiêu thê nhúng một cái nhảy ra khỏi nước, đưa tay xé vải mềm trên giá gỗ lau một phen rồi sau đó đặt nàng đến trên giường trong buồng lò sưởi.

Đây thật ra thì chỉ là một chiếc giường nhỏ dùng để ngủ, rộng không quá ba thước chỉ có thể nằm một người, trên giường phủ lên một chiếc da đệm giường của gấu đen, thật dày, ấm áp nhưng cũng không mềm mại lắm, Uyển Như vừa nằm lên trên đó thì bị lông của da gấu cọ phải eo đùi có chút ngứa ngáy, cố tình trên người không có gì, nàng không khỏi rùng mình chuyển chân bắt đầu co rúc.

Tiểu Dương đưa tay đỡ nàng nửa ngồi dậy dùng chăn bông khê quần, cười nói: “Lên giường có lò sưởi rồi vẫn còn lạnh? Vậy uống hai hớp rượu nóng cho ấm áp.”

Khi đang nói chuyện hần không đưa ly rượu nhỏ tới bên môi Uyển Như mà trực tiếp rót vào trong miệng mình, sau đó dùng ngón trỏ nâng cằm nàng lên rồi từ từ mớm rượu vào trong miệng nàng.

Rượu kia càng mạnh hơn trong tưởng tượng của Uyển Như, chỉ hai ba hớp nàng đã cảm thấy từ cổ họng đến bụng của mình đang nóng hừng hực sôi trào, thân thể lại thật ấm, không chỉ có không lạnh còn có chút nóng lên.

Nàng đang suy nghĩ sau đó là gọi người lấy xiêm y cho mình, hay để hai người nằm lên nhau chen chúc ngủ trưa trong một lát? Tiểu Dương lại đột nhiên nghiêng người đè lên.

Lúc này hần cũng không hỏi “Một lần nữa có thể được không”, trực tiếp đưa tay kéo chăn ra, cùng với Uyển Như nằm lên giường, cúi người vùi đầu vào nói với kiều thê đang luống cuống nửa ngồi: “Ngoan, nằm sát chớ lộn xộn, được không?”

Uyển Như không khỏi cười khỏ: ông trời, hần thật sự chưa thỏa mãn định tái chiến một trận nữa ư?

Chương 27

Gậy To Ra Oai Giết Lấy Uy

Không chỉ tái chiến, vị tiểu tướng tiên phong này quen đánh bất ngờ trên sa trường còn muốn dùng phương thức không chính quy công thành chiếm đất, di chuyển từ từ tính toán để Uyển Như chống hai tay ở trên giường, nâng mông quỳ rạp xuống.

“Đừng á, thẹn chết người!” Thê tử xinh đẹp cự không nghe lệnh mệnh, chân bắt đầu lôi kéo chăn bông dưới bụng muốn chui về trong chăn.

Thoáng chốc, chỉ nghe “bốp” một tiếng, trượng phu to lớn mạnh tay trực tiếp vỗ lên cặp mông trắng nõn của nàng, trên da thịt vô cùng mịn màng nhất thời kinh hiện ra dấu năm ngón tay đỏ hồng.

Nghe tiếng kinh hô của Uyển Như mà nhìn kiệt tác của mình, hai mắt Tiểu Dương nhất thời trừng lớn như chuông đồng, thiếu chút nữa hít lấy một ngụm

khí lạnh, ở góc độ đối phương không nhìn thấy hẳn cực kỳ lúng túng vậy bàn tay, liên tiếp chửi mình ra tay quá nặng, vốn chỉ muốn hù dọa nàng một cái sao lại đánh thật rồi?!

Thật là, thật sự quá mạnh mai rồi, không trải qua được một chút sức lực! Tiểu Dương đau lòng vô cùng khẽ vuốt ve chỗ da sưng đỏ kia, rồi lại cắn răng dựa vào ở bên tai nàng giả bộ vẻ nhẫn tâm cảnh cáo nói: “Còn muốn bị trói lên sao? Đàng hoàng một chút!”

“Ừ, đừng, thiếp ngoan lắm, phu quân phải thương hoa tiếc ngọc chứ.” Uyển Như bĩu môi dùng giọng nói thút thít lầm bầm đáp, tự mình đưa tay sờ lấy cặp lông mày đã sớm tê dại, sau đó thành thật quỳ phục xuống, còn tự thân kéo chân để ở dưới bụng cho thỏa đáng, lão đảo nâng cao nơi mê người kia.

Lần này, Uyển Như thật sự e sợ rồi, sợ mình sẽ giống như “Đạp dao nương” bị một trượng phu say rượu đánh dữ dội, nàng kia còn thê thảm hơn bị đánh đến mấy năm, nàng hoài nghi phu quân mình chỉ cần một con dao thôi mình không chết cũng tàn tạ, vẫn nên đàng hoàng nghe lời bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

Tiểu Dương đứng ở bên cạnh giường hẹp thì trợn mắt hốc mồm nhìn hành động của nàng, đầu tiên là cảm thấy một trận nóng hồi chạy thẳng về mũi, rồi sau đó lại cảm thấy trái tim mình như bị người ta kéo lấy, vừa chua xót lại đau lòng.

Từ tân hôn tới nay, nàng chưa từng có một ngày “Không ngoan”? Từ đầu chí cuối đều vừa thông minh sáng suốt vừa ân cần, giờ phút này Tiểu Dương mới chính thức cảm thấy - bên trong điệu dàng sẵn sóc của Uyển Như không biết ẩn chứa bao nhiêu nơm nớp lo sợ!

Tuy nàng là nữ tử thế gia nhà cao cửa rộng nhưng không được nhà mẹ sủng ái, tuy nàng có huyết thống tôn thất lại mất nhà mẹ che chở, ca ca ruột lại không nên thân, sau khi xuất giá chỉ có thể toàn tâm toàn ý phụ thuộc vào trượng phu, lại không một ngày không chờ đợi lo lắng sợ trượng phu đau lòng, sợ trượng phu xuất chinh không tốt, thậm chí, tại sao phải sợ hãi sẽ đánh mình.

Nghĩ đến đây, Tiểu Dương thật sự rất hối hận, oán giận mình không nên chọn thời cơ này giả bộ say rượu dùng “gậy lớn ra oai giết lấy uy” với nàng.

Không sai, đây chính là thay đổi kiểu “gậy lớn ra oai giết lấy uy”, sau khi phạm nhân bị đày đi sung quân đến vùng biên cương cũng sẽ ăn một bữa đáng về bề bề của “bồng tử sát kỳ” cây gậy, người cường tráng chịu phải trận gậy này cũng nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng, sau đó, ngoại trừ những người khác biệt còn lại đều sẽ bị khuất phục, từ đó đàng hoàng, ngoan ngoãn phục tùng.

Mà phạm là Đại Nam Tử làm trượng phu cũng khát vọng xác nhận địa vị lãnh đạo của mình ở giữa phu thê, để thê tử đồng ý quan hệ chính và phụ giữa hai người từ trong lòng, bình thường đêm tân hôn cường thế đoạt lấy chính là cơ hội tuyệt hảo.

Ban đầu Tiểu Dương bởi vì bị thương uất ức Uyển Như, không thể không yếu đi khí thế, vừa bắt đầu hẳn lại chỉ tính toán tạm thời coi nàng như đồ xinh đẹp để bày biện, vẫn quan sát, vì vậy cũng không tốn công dạy dỗ.

Hôm nay hẳn định lấy toàn bộ của cải của mình giao phó ở trên tay Uyển Như, theo như cách làm của dẫn binh trong doanh trại, lúc vừa bắt đầu phải đưa ra thủ đoạn tàn nhẫn xoa nắn đối phương ngoan ngoãn, rồi sau đó sẽ chậm rãi cho đường trấn an, lúc này mới có thể tránh cho tương lai nàng lỗ mãng.

Cần phải biết, nam tử sợ vợ đó là bởi vì hẳn vui lòng cung chiều đối phương, không phải nữ tử nào có thể thật sự cuội lên đầu hẳn.

Nhưng Tiểu Dương nhìn kiêu thế đã cuộn thành một đoàn khi mình còn chưa đánh xong “gậy lớn ra oai giết lấy uy”, lại không nhìn được mềm lòng, hẳn có thể lạnh máu vô tình với Nhung Khấu những lại không thể thoải mái bắt nạt nữ tử yếu ớt, hơn nữa đây còn là giai nhân như ngọc mình luôn nhớ đến khi còn ở trong chiến trường.

Chỉ là, đã tiến hành đến chỗ này hẳn cũng không thể bỏ dở nửa chừng, chỉ đành phải khẽ cắn răng hạ tâm sát đá đưa tay giữ chặt eo ái thê, kéo nàng về phía sau một chút, lại tiếp tục làm như thế nào thì làm như thế ấy.

Cũng đã như vậy rồi còn có thể chịu đựng không ăn vậy nam nhân kia cũng không phải hán tử thật sự! Chỉ là, lần này nhất định phải làm cho trọn vẹn, tuyệt đối không thể để cho nàng bị đau.

Ngay sau đó Tiểu Dương cúi người vác súng tỉ mỉ mề nheo ở bên ngoài hoa viên của kiêu thế, hai tay đưa tới vuốt ve xoa nắn ngọc thố, thỉnh thoảng sờ chút Hồng Châu, thỉnh thoảng hoặc chậm hoặc nhanh chóng bóp về thân thố.

Đồng thời, miệng hẳn cũng không còn nhàn rồi, duỗi lưỡi nhẹ nhàng liếm láp ở sau lưng ái thê, từ sống lưng một đường xuống phía dưới từ từ chuyển đến khe hông mắc cỡ kia, mút hôn không nghĩ.

Chỉ một thoáng, một cỗ cảm giác tê dại vọt tới toàn thân Uyển Như, ngay sau đó trên người lại hơi có chút đau, hình như phu quân đang dùng râu hẳn cọ? Đang nghi ngờ, lại nghe hẳn dùng giọng nói có chút hồ đồ mở miệng.

“Trước Tiên Tàn có một điển tịch kỹ thuật trong phòng gọi là ‘Tổ Nữ Kinh’, trong sách có chín phương pháp giao hợp cường thân kiện thể. Đây là kiểu thứ hai, được đặt tên là ‘bước đi mạnh mẽ uy vũ’.” Tiểu Dương sợ dọa hồng thê tử, dứt khoát một hai câu giải thích, “Đây việc có ích cho thân thể, cũng không phải tư thế xấu hổ gì.”

Phi, làm như ta là đứa bé ngu ngốc vậy? Người rõ ràng đứng, tư thế này là ‘Động Huyền Tử’ thảo luận “Tam Xuân Lư” có được hay không? Tìm một cái dễ nghe tới dọa người!

Uyển Như khinh thường hừ hừ ở trong lòng, ngoài miệng lại phôi hợp vỗ hông ngựa nói: “Hả, là vậy sao? Vậy nó rất xứng với phu quân rồi, a.”

Tướng môn hồ tử không phải sao? Bước đi mạnh mẽ uy vũ, tên quả thật xứng đôi. Nếu bàn về ‘Tam Xuân Lu’ mà nói... A, Uyên Như cũng coi như thật sự hiểu trước đó mình nhìn nhầm, Tiểu Dương cũng không phải là người thật thà đàng hoàng như nàng nghĩ lúc đầu.

Sau khi trối lại lựa chọn sử dụng loại tư thế cảm thú này giao hợp, nói rõ trong lòng hẳn là vô cùng bá đạo, còn mang theo dã tính.

Có thể thấy được, dù trong miệng hẳn nói dễ nghe đi nữa, trong bình thường dịu dàng, cũng không thể khinh thường, không biết lúc nào hẳn sẽ bộc phát, nảy sinh ác độc? Hôm nay cũng không giống ngày thường.

Aizz... Vì ăn chút ít đau khổ, Uyên Như vừa nghĩ tới vừa lại khẽ điều chỉnh tư thế mình một chút, đầu dựa vào gối tới vị trí thấp nhất, gò má trực tiếp dán lên đệm giường da gấu, hơn nữa hạ eo nâng mông, làm ra bộ dạng vô cùng cung kính, thuận phục.

Từ phía sau nhìn lại, cả người nàng hiện ra một loại đường cong xinh đẹp vô cùng mê người, tóc mây rải rác, cổ trắng hẹp vai, da mềm lung trắng, lưng ong mông tròn, còn động đào nguyên xuân sắc, có thể nói là cỏ thơm ẩn hiện, kiêu hoa hơi lộ ra...

Cổ họng Tiểu Dương vừa động, âm thầm nuốt nước miếng, đúng lúc đó chỉ cảm giác được súng của mình lại bùng lên, không do dự nữa hai tay ôm lại nâng eo kiêu thê, động thân từ từ đi vào động đào nguyên kia.

Rồi sau đó, hẳn bắt đầu thử thăm dò hoặc sâu hoặc cạn, hoặc chậm hoặc nhanh, hoặc vào hoặc ra lui tới chém giết, trong trận lắc lư kia chân giường vang lên tiếng “kéo kẹt”.

Cùng với tiếng vang không hài hòa vẫn là tiếng thở dốc nỉ non thiên kiều bá mị của kiều thê, làm Tiểu Dương không nhịn được lần lượt đánh thật sâu, hung dữ gấp gấp đánh liên tục.

Gò má, bầu ngực, bụng, của Uyên Như bị dẫn dắt lần lượt đè lên đệm giường, đè đến nỗi nàng phải lấy mu bàn tay để lên mặt, những nơi cũng không quên được, không nên chốc lát Hồng Châu đứng thẳng, da mềm nóng lên.

Nàng chỉ cảm giác thân thể mình đong đưa không ngừng trong sóng lớn mưa to, trường thương chém giết, con ngựa linh hiện bay nhanh, trong đất màu mỡ sẵn có nỗi khổ riêng khó nhịn, lại có cảm giác sướng lâm ly không nói ra được.

Nàng có thể cảm thấy lần này quả thật phu quân không cố ý giày vò người, chỉ là, hẳn không giống Tạ Tuấn Dật là một người nhìn thì ngon nhưng không dùng được, mình cũng chưa tới 18, 19 tuổi thời điểm đã phát triển hoàn toàn, luân phiên thừa hoan như vậy quả thật có chút gánh không được, không khỏi lại bắt đầu xin tha.

Vô cùng may mắn là, rốt cuộc trước khi Tiểu Dương trút toàn bộ tinh nguyên vào trong kiều thê ở trên giường hẹp, thì chậm rãi dừng lại tiến độ rong ruổi, nằm ở bên tai nàng cười hỏi: “Như thế nào, còn chịu được?”

“...” Chưa từng chân chính say? Vậy xế chiều hôm nay là hẳn đang làm gì? Mộng du?!

Chương 28

Thịt Dê Bỏ Thận

“**N**gần chén không say?” Cũng đúng, Tiểu Dương đã vào doanh trại từ nhỏ, nhìn bộ dạng hẳn ăn cơm rất phóng khoáng, đi theo các thúc bá dẫn binh hơn phân nửa cũng sẽ uống rượu rất hào sảng.

Như vậy, trước đó là hẳn giả say chiếm đại tiện nghi? Uyển Như hoàn toàn tỉnh ngộ sau đó chịu đựng không cần rặng nghiêng lợi, bày ra bộ dạng quan tâm đầy đủ dặn dò: “Phân phó bọn họ chuẩn bị sẵn nước ấm, nếu không cần canh giải rượu vậy thì đổi mật ong, cũng chuẩn bị nữa ăn khuê.”

Say rượu miệng khô rất thường gặp, trong bàn tiệc cũng không ăn được bao nhiêu, đánh thắng trận cũng phải uống rượu ăn mừng không phải sao. Uyển Như an bày xong thì nhẹ nhàng phát tay để Tiểu Thập Tam truyền lời cho Tiểu Đường lui ra.

“Vâng.” Tiểu Đường gật đầu cáo lui, xuyên qua viện đến cửa nóm tua gọi Tiểu Thập Tam, để cho hẳn sắp xếp người đi nhà bếp lấy than và thức ăn, sau đó đồng bộc nam tìm chỗ sạch sẽ hâm nóng lại, chờ Tam Lang quân trở lại thì đưa lên.

Đồng thời lúc đó, Uyển Như hận đến nghiêng rặng bởi vì một thân một mình đợi ở trong phòng không cần cố kỵ hình tượng, trực tiếp túm lấy Tiểu Dương gói đầu nện cho mấy quyền.

Cũng không dám hung dữ, không phải là không muốn, mà là giờ phút này nằng mỗi lưng đau chân nơi kia cũng không thể nào thoải mái, thật sự là không muốn nhúc nhích.

Sau khi phát tiết nằng hành quân lạng lẽ rồi sau đó nghiêng người nằm, bắt đầu tỉ mỉ suy nghĩ đòi thiệt hại này lại thế nào.

Trước khi lời nói dối bị vạch trần, Uyển Như thật sự có chút sợ Tiểu Dương, chỉ khi biết rõ đối phương chỉ giả bộ say rượu giày vò người, nằng lại cảm thấy có chút buồn cười, nam nhân chân chính tàn nhẫn đánh thê tử mà còn cần phải giả bộ như vậy sao? Thấy thế nào cũng cảm thấy hẳn có chút bên ngoài mạnh bên trong yếu.

Trả thù tuyệt đối phải làm, chỉ cần nắm chắc thời cơ là không có vấn đề gì. Hiện tại cần suy tính chẳng qua là khi gặp nhau là tức giận ngay, hay vẫn để đó tìm cơ hội trị hẳn sau?

Người trước sáng khoái người sau quá phiền toái, chờ một chút mà nói không chừng sẽ quên. Nếu là người trước... Uyển Như nhớ lại cảnh tượng đã trải qua buổi chiều kia, muốn tìm ra lý lẽ để thắng thán chỉ trích đối phương.

Nhớ lại, Uyển Như lại phát hiện từ đầu chí cuối Tiểu Dương cũng không thật sự nói ra lời nói không mạch lạc của những người say, cũng không thấy hấn lung la lung lay bước chân tập tễnh, cái gọi là “Say rượu” chỉ là chính nàng đoán mò, một cái đánh kia trên thực chất cũng không đưa tới chuyện đánh thê từ...

Việc này chính là muốn đánh trống kêu oan nhưng không thể viết đơn kiện cáo ư!

“Ta thật sự là sống uổng phí mười năm!” Uyển Như chỉ đành phải tạm thời buông tha tất cả tính toán, oán hận cắn góc chăn yên lặng mắng tiểu nhân.

Nàng có thể oán giận Tiểu Dương cái gì chứ? Cũng không thể nói một câu “Ta chịu đựng không được loại tình thú này”? Lại không bàn đến, cuối cùng không phải mình cũng cảm nhận được niềm vui thú trong đó sao, sau khi mình cự tuyệt rất có thể hấn tìm người khác đi ném thử, vậy thì được không bù được mất.

Mẹ chồng đã đồng ý không phải tình huống tất yếu Tiểu Dương sẽ không cưới vợ bé, nhưng đó chỉ là câu cam kết nhẹ nhàng, mà những ca cơ, vũ cơ kia thậm chí cũng không coi là “Thiếp”, cần phải đề phòng.

Nếu có thể thỏa mãn các loại nhu cầu của phu quân, người nào lại chịu chấp tay nhường người ta? Phụ nhân nào không xem chồng là trời? Không có ông trời che chở thì sẽ mặc cho người bắt nạt!

Hơn nữa, Uyển Như là biết tình huống thân thể tương lai của mình, trước đó bị kế mầu dung túng bên trong nàng cũng không tốt, sau khi đi theo Tạ Tuấn Dật bị bệnh nặng một trận, lúc này mới điều dưỡng qua một chút, mười chín tuổi trên dưới đã nảy nở rồi, đó mới là thời điểm nàng đẹp nhất.

Vóc người cao hơn bộ dạng cũng càng thướt tha thùy mị, nếu đến lúc đó đối phó Tiểu Dương tuyệt đối là chuyện nhỏ, cho dù là vào lúc này, ừ, xoa nhiều nghĩ đến cũng không sao.

Nhớ lại điều dưỡng thân thể, Uyển Như lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất quan trọng - mười sáu tuổi mình có chứng bệnh cung hàn! Mặc dù không quá rõ ràng, nhưng đúng là có.

Ban đầu ở nhà thì đã không có người dạy, ăn không chú ý mùa hè lại thích dùng băng, Trương thị cũng không tốt bụng nhắc nhở như vậy, kéo dài trong thời gian dài trong lúc vô tình bị tổn thất nặng.

Có thể thấy được, mặc cho Tiểu Dương ra sức thể nào cũng không được, trong thời gian ngắn sợ rằng không hoài được đứa bé, trước phải điều trị. Uyển

Như than khẽ, mười năm, cái này nhớ lại thật sự là quá xa xưa rồi, thiếu chút nữa quên mất chuyện quan trọng.

Chỉ là, nếu mình bắt tay vào điều trị vậy nhất định mẹ chồng sẽ biết, không thể nào lén lút tiến hành, nếu không thì như lừa gạt cưới? Dù sao, cũng không coi là quá nghiêm trọng... Suy nghĩ phương pháp để lộ vấn đề này ra cho Tiểu gia biết mới được, cũng không biết nhà bọn họ có đại phu thánh thủ hiểu chứng bệnh của phụ nhân hay không?

Đảo mắt Uyên Như lại nghĩ tới hình như Tiểu Dương thích ăn thịt dê, uống sữa dê, như vậy, có thể bắt tri bắt giác bắt đầu từ hần, ví dụ như, canh bổ thận của hần đổi thành nấu thịt dê?

Chỉ là, loại này sinh âm bổ huyết, cường cân kiện thể lại bổ thận ích tinh gì đó, muốn Tiểu Dương ăn... Hần sẽ không càng phát dữ dội? Ày, hình như đúng là có tác dụng tráng dương!

“Ăn hay không ăn? Cũng không thể chỉ có một mình ta ăn, phạm thức ăn trên bàn loại nào tam lang không ăn? Hơn nữa vốn hần thích thịt dê, lại nói, có phải người kia cũng bởi vì nguyên nhân này mới khỏe mạnh như rồng như hổ thế kia không?” Uyên Như nghĩ tới đây mơ hồ cảm thấy phía dưới lại có chút đau.

Nàng vừa bởi vì lo lắng đông lộn xộn lung tung mà cau mày, lại cảm thấy tranh thủ cởi áo nằm xuống nghỉ ngơi thì tốt hơn, muốn tranh thủ trước khi Tiểu Dương trở lại thì đã ngủ say rồi.

Nghĩ thầm: “Quản hần khi gió gì, người ta giữa ban ngày bị tàn phá hung dữ cần nghỉ ngơi, tối nay không hầu hạ!”

Kết quả, càng hi vọng nhanh ngủ, nàng càng tai thính mắt tinh trần trọc trở mình, thậm chí, còn nghe được rõ ràng tiếng chiêng canh tư ở ngoài, còn mơ hồ cảm thấy ngoại viện truyền đến tiếng đàn sáo, ừ, đúng là có tiếng ca múa.

Uyên Như lập tức hiểu được, sau khi Tiểu gia quân cử hành lễ chúc mừng thật lớn trong quân doanh, lại liên tục chiến đấu ở các chiến trường nên khi về nhà liên tục lén lút tiến hành các cuộc gặp gỡ nhỏ, chắc là luận công ban của cho các tướng lĩnh dẫn binh trong tiệc ca múa, ồ không, luận công ban thưởng.

Đúng như nàng đoán, giờ phút này yến khách bên trong đại sảnh Tiểu gia quả thật vô cùng huyền ảo.

Nghiêm chỉnh mà nói, người tham dự hưởng lạc cũng không nhiều lắm, Tiểu Húc chủ tướng trong quân lập công lớn trong tám trận liền, Phó tướng Mao Lê Nhân, Bàng Khôn lĩnh hai bên sương quân, Tiểu Trạch và hai người trợ thủ Vương Hạo Nhiên, Trần Tử Viên, tiểu tướng tiên phong Tiểu Dương và Từ Hằng Ninh. Cộng thêm Tiêu tướng quân cùng sáu cao tầng cũng không trực tiếp tham dự trận chiến này.

Nhưng trong phòng lại tiếng người huyên náo, có tiếng cười duyên của mỹ cơ, tráng hán đầu trọc đánh trống một tiếng, tiếng tỳ bà vui mừng, tiếng chuông ngân của vũ kỹ ca múa, Tiểu lão tướng quân hào phóng cười to, Mao Lệ Nhân và Bàng Khôn chơi đoán số, Tiểu Húc và Tiểu Trạch, đám người Vương Hạo Nhiên mời rượu nhau... các loại tiếng hỗn tạp như vậy cùng hội tụ vào một chỗ, từng vũ cơ đung đưa tay áo thướt tha xuất hiện, ở trong tiếng âm nhạc trong suốt dễ nghe lắc lắc ngực và vòng eo, thỉnh thoảng nâng bắp đùi lên, thỉnh thoảng cũng vừa lộ cảnh xuân, cùng nhậu với mỹ nữ xinh đẹp chỉ mặc ha tử lộ nửa ngực váy dài lụa mỏng, tùy ý cúi đầu nghiêng mắt nhìn đi, cho dù trên dưới cũng có thể thấy một mảnh phong tình mê người.

Khi mỹ nữ xinh đẹp kia tự ý tiến lên đây thì Tiểu Dương lại giơ tay lên phân phó: “Cách ta xa một chút, đừng tới gần. Rót rượu gấp thức ăn là được rồi đừng làm chuyen gì khác.”

“Ồ, huynh đệ không được ư? Cũng đã đến số tuổi cưới vợ phá thân đồng tử rồi - sao lại không có ý tứ như vậy?” Ngồi ở phía dưới Tiểu Dương, Từ Hằng Ninh xoa xoa hai nét râu nhỏ của mình nói câu nhạo báng.

Tiểu Dương vừa ăn thịt vừa tùy ý giải thích: “Mùi son phấn quá nặng, dính vào trở về sẽ bị Như Nương ngửi thấy.”

“Hắc, đường đường nam tử hán còn sợ lão bà hay sao? Phải lập uy huynh đệ à!” Từ Hằng Ninh nhiều cợt nhả nhìn về phía Tam Lang quân.

“Không phải sợ, huynh không hiểu cảm giác khi thành gia lập thất.” Tiểu Dương cũng không để ý nhạo báng của đối phương, lúc trước không phải đã thử lập uy sao? Không cảm thấy thoải mái trong lòng ngược lại còn đau lòng, nghĩ tới thì lắc đầu nói: “Lập uy không được việc.”

“Trái tim của đệ nói cho đệ biết cái gì?” Từ Hằng Ninh nhìn bộ dạng hần như có điều suy nghĩ thì rất là tò mò.

“Hả?” Tiểu Dương không giải thích được nhìn gã một cái, suy nghĩ một chút lúc này mới xoa tim trả lời: “Nó nói cho ta biết, ‘đừng hái hoa dại ven đường’.”

Từ Hằng Ninh trực tiếp phun rượu cười to: “Đây là lý lẽ quỷ gì chứ! Cưới thê tử thì không thể trêu hoa gheo nguyệt nữa hả? Thú lắm, cho nên ta mới không chịu được khi có một người được tám cổ kiệu nâng về nhà trông coi chính mình, không tốt đúng không?”

“...” Tiểu Dương chỉ nghe không lên tiếng, giờ phút này suy nghĩ của hần hơi hỗn loạn, trong khoảnh khắc cảm thấy nên chỉ có một mình thê tử không dính đến người khác, trong khoảng khắc khác lại cảm thấy nuôi vài tiểu tình nhân không danh phận như cha và đại ca cũng không tồi.

Đang suy nghĩ, Từ Hằng Ninh không chịu ngồi yên lại lên tiếng: “Tài bán cung của đệ luyện thế nào vậy? Sao trong nháy mắt tài bán cung lại đột nhiên tăng mạnh rồi thế? Còn cái gì mà ‘ngụy trang ẩn núp’ đệ nói đấy, mẹ nó thật sự

có tác dụng! Nói phương pháp ra đừng giấu giếm, ta đều là Tiểu gia quân cùng vinh cùng nhục.”

Đau khổ ép Tiểu tam lang tiếp tục im lặng, không phải hẳn muốn giấu giếm, mà là tài bản cung này thật sự chỉ một lần bản thân đã bắn tốt, không lý do cũng không có phương pháp! Hơn nữa, hẳn cũng biết trong đầu mình có chút gì đó kỳ quái, nhưng không có cách nào tự nói ra được! Chỉ có thể đợi chính nó ‘hiện ra’, còn có chút không hiểu nổi rốt cuộc là cái gì.

Lại nói, ‘hiện ra’ lại ‘cái gì’ đó? Cái gì? Cái gì là ‘cái gì’?

Tiểu Dương đột nhiên có cảm giác như đầu mình ‘chết máy’ rồi, hoa mắt choáng váng.

“Hằng Ninh à, ta có chút say rồi.” Tiểu Dương đột nhiên đứng dậy xoa bả vai cáo từ nói: “Huynh từ từ uống, ta đi thay quần áo.”

“Không muốn nói thì thôi, cần gì phải chạy trốn?” Tuy trong miệng Từ Hằng Ninh tiếp tục bắt nạt tam lang, nhưng lại tự phát đứng dậy đỡ hẳn một cái, “Ta đưa đệ đi, cũng đừng để các nàng đỡ rồi vương phải mùi son phấn, nếu không đệ muội không cho phép người lên giường...”

Ta ‘đặc biệt’ thật sự không phải bị ‘viêm khí quản’! Tiểu Dương muốn nói những lời này, nhưng cuối cùng vẫn không thể không câm miệng chịu đựng, cũng âm thầm quyết định - ngày mai rảnh nhất định phải suy nghĩ thứ đồ kỳ lạ trong đầu mới được, bọn nó đã ngông cuồng đến không có gì trói buộc được nữa rồi!

Chương 29

Ác Mộng Rạng Sáng

Tiểu Dương mượn chiêu đi vệ sinh né không ít rượu, lại dùng nước lạnh rửa mặt cho tỉnh táo, sau đó thứ gì đó trong đầu hẳn mới không đi ra âm ỉ nữa, trở lại phòng tiệc lại bị đại ca tự mình lôi kéo kết quả nhảy một phen.

Tiểu Húc đánh trống, ép tam lang nhảy, huynh đệ hợp tác biểu diễn một điệu ‘Khúc Lan Lăng Vương vào trận’ rất áp chế nhưng khí thế vô cùng, thấy vậy các vị tướng lãnh nhiệt huyết dâng trào, rồi rít tham dự hươ tay múa chân một phen, não loạn vui mừng hơn nửa đêm mới tan cuộc.

Canh năm, khắp người đầy mùi rượu, rốt cuộc Tiểu Dương mệt mỏi không chịu nổi trở về tiểu viện của hẳn, hẳn trực tiếp từ phòng bên lượn qua đi tới Ôn Tuyên Trì sau nhà, tắm rửa một phen lại ăn thức ăn Uyển Như cho người chuẩn bị lúc này mới một thân nhẹ nhàng khoan khoái trở lại nội thất.

Dưới ánh sáng mờ của ánh nến đi tới trước giường, lại phát hiện thê tử đang co rút cuộn lại ngủ ở trong góc xó, bị chăn phủ lên như con kén tằm, Tiểu

Dương bật cười, càng thêm cảm thấy Uyển Như làm bộ đáng thương, sợ bị nửa đêm quấy rầy hận không thể giấu mình.

Sau khi nằm xuống hắn đưa tay lôi kéo, quả quyết kéo kiều thê ra khỏi kén tầm tới đây, sau đó lại đắp chăn ngủ.

Không tới một khắc đồng hồ, Uyển Như giả bộ ngủ chân chính ngủ say bắt đầu mơ mơ màng màng gặp ác mộng.

Ở bên trong ác mộng, hình như nàng lại choáng váng đầu bở trớn, nhưng trên đường hồi hận rời khỏi Tạ Tuần Dật chạy về nhà mẹ cầu xin chữa chập cầu xin tái giá một lần nữa, kết quả Tiểu gia cự tuyệt tiếp nhận hàng đã xài rồi, nàng thì bị kẻ mẫu Trương thị trói lại nhốt ở trong phòng củi, nửa đêm, ngoài phòng lại dấy lên lửa lớn hùng hục!

Nàng giãy dụa thậm chí muốn chạy trốn chết, nhưng cố tình tay chân đều không nhúc nhích được! Ngọn lửa lan tràn sắp cháy tới quần nàng...

“A!” Uyển Như kêu lên một tiếng sau đó rút cuộc thoát khỏi cơn ác mộng, chỉ có cảm giác mình cả người mồ hôi đầm dề, cực kỳ không thoải mái.

“Sao vậy?” Say rượu hưng phấn còn chưa có chân chính ngủ sâu, Tiểu Dương vừa nghe thấy Uyển Như kêu đã tỉnh, vội vàng giương mắt nhìn nàng hỏi sao vậy.

“Gặp ác mộng.” Uyển Như muốn giơ tay lên lau mồ hôi, lại phát hiện cả người mình bị hai chân Tiểu Dương quấn lấy, phía trên lại còn đắp chăn bông dày, khó trách mình gặp ác mộng như vậy!

Tiểu Dương rất dịu dàng lấy mu bàn tay xoa ở trên trán nàng, ân cần nói: “Nằm mơ thấy cái gì?”

Không thể động đậy Uyển Như nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, dùng giọng nói mang theo tràn đầy ứ ứ đáp: “Nằm mơ thấy bị người trói, còn bị lửa đốt, nóng quá còn dọa cho sợ hãi.”

“Hả, cái này...” Nhất thời Tiểu Dương có chút lúng túng, vội vàng buông lỏng tay chân giải cứu Uyển Như ra khỏi đống chăn bông, thật ra thì, không bị ngăn cách ngược lại hắn cảm thấy tốt đẹp hơn, thê tử chỉ mặc quần lót mỏng, trên người chỉ có một bộ tiểu y (là kiểu áo lót thời Hán) kiểu “ôm bụng” ôm lấy ngực bụng, sau lưng chỉ có hai dây đai mỏng.

Ừ, đưa tay vừa kéo xuống trực tiếp ngực trần dán lưng trần, Tiểu Dương chặc chặc miệng một bộ dạng vô cùng hưởng thụ, tay trái còn vô cùng không thành thật dò vào trong đồ lót kiểu “ôm bụng” của kiều thê xoa nắn tiểu bạch thổ trơn mềm.

“Này, có muốn để người khác sống nữa không? Buổi chiều còn chưa giày vò đủ sao?!” Uyển Như âm thầm thở dài khuôn mặt nhỏ nhắn trực tiếp vo thành một nắm, bởi vì, trên mộng nàng đã cảm nhận được “tiểu Dương Dương” không nghe lời bắt đầu thay đổi hưng phấn rồi.

Lo lắng chờ đợi một lúc lâu, lại không thấy hắn có động tác nào khác, thậm chí tay không thành thật cũng ngưng vuốt ve, không lâu sau đó, bên tai Uyên Như truyền đến từng trận tiếng ngáy, trầm bổng du dương trầm bổng phập phồng, âm thanh không tính là điếc tai nhưng liên tục không ngừng nghỉ.

“...” Uyên Như lộ roi đầy mặt, loại chuyện như vậy cũng rất giày vò được không, ta muốn ngủ, thật sự rất muốn ngủ!

Ở trong tiếng ngáy của Tiểu Dương nàng lại nhớ lại cảnh trong giấc mộng kia theo bản năng, không khỏi có chút tâm thần không yên. Vốn tưởng rằng chuyện của kiếp trước cũng đã qua, không ngờ nó lại còn đang tiếp tục dây dưa với mình, chẳng lẽ, còn phải chờ Tạ Tuấn Dật thành gia hoặc là Trương thị không được tốt mới có thể thực sự kết thúc? Hoặc là, là bởi vì mình không xác định trong cuộc sống tương lai có thể lấy được hạnh phúc hay không lúc này mới thấp thỏm?

Uyên Như cứ như vậy mà trần trọc trở mình cả đêm, dẫn tới ngày kế nàng ngủ đến mặt trời lên cao ba sào, thậm chí, sau khi đứng dậy con mắt còn cảm thấy có chút mệt, rất muốn nằm xuống tiếp tục ngủ bù. Chỉ là, câu nói đầu tiên của Tiểu Dương giống như dội nước đá làm nàng tỉnh táo trong nháy mắt.

Hắn ngồi ở trước bàn vừa khò khè uống nước mì gặm bánh bột ngô, vừa không lo lắng nói: “Hôm nay sẽ bảo Tiểu Trung mang sổ sách của kho đến, các người từ từ giao tiếp, ừ, cách mấy ngày còn có lần này phải nhập kho gì đó, rất phong phú.”

“Hả? Là cái gì?” Uyên Như giả bộ bình tĩnh trong lòng vui chết rồi, ban đêm nàng còn tính toán nếu Tiểu Dương thật sự giả say không đề cập tới thì mình nên làm như thế nào, không ngờ hắn nói chuyện rất giữ lời, đều không cần người nhắc nhở đã tự mình nói ra.

“Sản vật của bộ lạc bọn họ cũng chỉ có ngựa, dê và một ít đồ, những thứ này chúng ta cũng không dùng được, chỉ là,” Nói xong, Tiểu Dương dừng lại một chút sau đó lại hả hê cười nói, “Trong cửa khẩu khổng chế con đường bên bán Tây Vực của bọn họ, thương nhân người Hồ lui tới có dâng nhiều lễ vật, cho nên... Nàng đoán thử xem là cái gì?”

“Bảo thạch?” Uyên Như lập tức nghĩ tới hộp đồ cưới nàng gạt từ chỗ kế mẫu còn chưa có chút công dụng nào.

“Ừ, có bạch ngọc thượng đẳng, bồ đào tử Quy Tư, hương nhựa cây cánh kiến trắng, còn có chút dụng cụ kim loại bình thường.” Tiểu Dương giới thiệu với Uyên Như, nghe thấy nàng âm thầm chắc lưỡi - dụng cụ kim loại đều thuộc về đồ chơi “bình thường”!

Được rồi, bồ đào tử (rượu nho) đối với người không thích uống rượu như nàng mà nói hình như không có nhiều lực hút, nhưng nghe nói Bồ Đào Tử khu vực này là có thể làm công phẩm, đời trước một giọt cũng chưa từng thử qua!

Ừm, có cơ hội cũng phải hưởng thụ “Bồ Đào Mỹ Tử Dạ Quang Bôi”⁽¹⁾ một chút.

Sau giữa trưa, hai người phu thê ăn uống no nê đi tiểu thư phòng, Tiểu Dương ngồi ở trước bàn đọc sách bắt đầu suy nghĩ thứ gì đó trong đầu hẳn, thỉnh thoảng dùng bút viết chữ vẽ tranh, Uyên Như ngồi ở bên cạnh hẳn thỉnh thoảng nâng tay áo giúp hẳn tỉ mỉ mài mực.

Chuyên thuộc về quản sự Tam Lang quân Tiểu Trung thì bị khuê nữ nhi hẳn Tiểu Đường dẫn vào hậu viện, ngồi ở trên bàn nhỏ sát cửa thư phòng, cùng với một người quản sự khác Tiểu Nghi, hai người cách bình phong thật mỏng báo cáo các loại công việc cho tam nương tử.

Tiểu Trung hẳn chủ yếu phụ trách công việc trông nom sổ sách và nhập kho, công việc xuất kho là do một vị quản sự khác tên Tiểu Nghi phụ trách. Hai người bọn họ có một chìa khóa riêng, trên tay Tiểu Nghi chỉ có thể mở ra gian lớn chất đồng vật phẩm bình thường.

“Gian nhỏ phải đồng thời sử dụng mới có thể mở ra.” Tiểu Dương nghiêng đầu bổ sung một câu như vậy với Uyên Như, lại phân phó, “Sau này giao việc trên tay các người cho tam nương tử, Tiểu Nghi kia cũng phối hợp, chức trách của hai người không thay đổi nhưng mỗi quý báo cáo một lần thì đừng tìm ta, tam nương tử toàn quyền xử lý. Ừ, sau này quy củ cũng do nàng quyết định, trước bàn giao rồi nói sau.”

Tiểu Trung, Tiểu Nghi gật đầu đáp vâng, trong lòng Uyên Như cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, lần trước thật ra thì chỉ là Tiểu Dương ở trước mặt mọi người Thôi gia theo hồi môn lập uy mà thôi, lần này mới thật sự cho nàng quyền lợi và địa vị của người vợ cần có.

Chuyện bên trong hậu viện vốn phải để thê tử tới xử lý, nam nhân mà, đi ra ngoài đánh giặc, mang binh là được.

Uyên Như quyết định xem sổ sách trước, danh sách vào ra trong kho chờ khi đi kiểm kho rồi xem sau, dù sao trước khi chiến đấu mới bỏ vật quý trọng vào hầm, ngày khác còn phải mang ra, không bằng đến lúc đó xử lý hai chuyện này luôn.

Nghĩ tới, nàng bảo hai vị quản sự kia lui xuống, cả một buổi chiều, vị quản gia mới nhậm chức này cũng ngồi ở trong tiểu thư phòng suy nghĩ đống đồ này, hơn nữa thỉnh thoảng nói đôi câu chuyện phiếm với Tiểu Dương người đang đau khổ suy nghĩ lại không viết ra được bao nhiêu chữ.

“Sổ sách cũng không có mấy quyển, còn rất đặc ý nói tài sản riêng của mình rất phong phú?” Uyên Như vừa nhanh chóng liếc xem, vừa nhỏ giọng lầm bầm. Nàng đã biết trượng phu cũng không phải là một người thật thà đàng hoàng như suy nghĩ lúc ban đầu, vậy thì còn phải chậm rãi thử dò xét tính tình của hẳn, xem có phải là thật sự thích nói đùa hay không.

“Không phải nàng đã thấy qua rồi sao?” Tiểu Dương ngẩng đầu nhìn Uyên Như, đột nhiên đưa ngón trở ra nhanh chóng xoa ba cái ở trên mặt nàng, trêu nói: “Ban đầu không biết người nào thêm thường nuốt nước bọt? Xấu hổ then thùng!”

“...” Được rồi, quả thật đồ nhà quê ta chưa từng thấy qua khố phòng của nhà giàu! Uyên Như im lặng, tiếp theo sau đó nói thâm, “Khi ta ở nhà chỉ có tiền tháng, một năm chỉ là mấy trăm, chỉ có thể mua một lụ hoặc chừng mười đấu gạo, nhìn khố phòng của chàng dĩ nhiên thêm thường rồi. Chỉ là, lại nói trong luật pháp có yêu cầu con cái chưa ở riêng không được chia tài sản riêng, đây không tính là của chàng ư?”

“Không được tự mình có tài sản riêng ư, ta đây quang minh chính đại có được đấy!” Tiểu Dương rất thương tiếc nhẹ nhàng hôn gương mặt Uyên Như của một cái, “Vậy con cái nhà nàng tham, Tiểu gia chúng ta là có công sẽ có thưởng, mấy huynh đệ chúng ta khi mười bốn tuổi đã theo ra chiến trường, chỉ cần giết địch là có được đồ, tứ lang chuẩn bị tới tuổi, sang năm đệ ấy thi không trúng cử thì phải trở lại con đường liều mạng giống như chúng ta.”

“... Nhất định phải mười bốn tuổi trúng cử?!” Uyên Như trực tiếp ngắt người, “Chuyện này không có khả năng? Còn có người thi đến tóc bạc trắng đây! Thêm cơ hội thứ hai cũng không được sao?”

“Trong nhà nói như vậy với đệ ấy, có áp lực mới có động lực!” Tiểu Dương vừa nói vừa nâng ngón trở đến trong môi, thần bí phân phó nói: “Nàng cũng đừng nói cho tứ lang biết, thật ra thì cha quyết định ít nhất phải ủng hộ hần thi đến tuổi lập gia đình, nhà chúng ta khó khăn lắm mới có một người có hi vọng thi tiến sĩ, không thể dễ dàng buông tha.”

“Nếu ca ca thiếp có loại áo lực này, cũng không dễ lỡ đến như bây giờ.” Uyên Như thở dài một tiếng tiếp tục xem sổ sách, đột nhiên lại hiếu kỳ nói: “Tại sao gần như là nhập sổ, không có chi ra?”

Nghe nàng hỏi lên như vậy Tiểu Dương rất kinh ngạc, chắt lưỡi nói: “Tiểu nương tử chỉ có mấy trăm tiền tiêu vặt một năm, sao nàng lại xem hiểu được loại sổ sách này? Lợi hại!”

“...” Không ngờ người trông chừng ta xem sổ sách chính là luôn chờ đợi chế giễu? Hừ! Uyên Như nhẹ nhàng hạ xuống, vuốt sợi tóc ở thái dương lên, cười “khiêm tốn” nói: “Phu Tử dạy, quân tử có sáu tài nghệ ‘lễ, nhạc, xạ (bắn), ngự (cưỡi), thư, số (đếm)’, mấy hạng mục ngoài xạ, ngự cũng có học lướt qua.”

“Um hừm, quả thật lợi hại, hai ta bù trừ cho nhau nhỉ? Ta chỉ am hiểu xạ, ngự, ha ha!” Tiểu Dương đỡ bàn cười to, rồi sau đó mới trả lời câu hỏi Uyên Như, “Ta là thủ hạ dưới quyền cha không cần phải hiếu kính quan trên, không có mở phủ riêng không có thân thích tới thăm nên không cần phải tặng lễ lại.”

“Bằng hữu thì sao?” Uyên Như nghiêng người nói rót trà nóng cho hần.

Sau khi Tiểu Dương uống miếng nước lại trực tiếp buông tay nói: “Trong quân có người qua lại, thành thân, nạp thiếp, ta muốn đi thì đi theo đại ca hoặc cha, không cần chuẩn bị lễ, bọn họ cũng chuẩn bị giùm ta.”

Uyển Như trực tiếp hết ý kiến, người này hiển nhiên chính là loại Tỳ Hưu⁽²⁾ trong sách cổ, chỉ có vào chứ không có ra! Nào có loại đạo lý này, bây giờ mẹ là đương gia đại ca cũng không nói gì được, ngộ nhỡ để tẩu tẩu đương gia còn vắt cổ chày ra nước như vậy, sẽ có nhiều người hận.

“Aizz, nhưng mà loại ngày này cũng không hưởng thụ được bao lâu nữa.” Tiểu Dương nói xong cũng bày ra đau khổ, “Cha tẩu lên lần này lập được công, thuận tiện nói muốn điều ta đi nơi khác lịch lãm, xem Thiên gia sắp xếp như thế nào, có lẽ, sau đó không lâu chúng ta sẽ phải lập môn hộ khác.”

“Hả?” Sẽ đi chỗ nào? Uyển Như khẽ cau lại lông mày, còn chưa quen chỗ này đã bị chuyển đi chỗ khác rồi?

Nàng đang muốn cẩn thận hỏi, lại đột nhiên cảm thấy chỗ bụng dưới truyền đến một trận đau đớn!

Ghi chú:

1. Dạ Quang Bôi là sản phẩm thủ công mỹ nghệ truyền thống của tỉnh Cam Túc, là một trong đặc sản của tỉnh Cam Túc. Là một loại ngọc dùng để sản xuất ra đồ dùng để uống, theo màu sắc để chia làm ngọc đen, ngọc xanh, ngọc vàng đều có thể dùng để làm Dạ Quang Bôi. Hoa văn Dạ Quang Bôi hình thành hết sức tự nhiên, đen thì đen như mực như nước sơn, xanh thì như nước...

2. Tỳ Hưu là linh vật có hình dáng hao hao giống Kỳ Lân và thường Tỳ Hưu được thờ phụng với ngụ ý nghĩa mang tới sự tài lộc bình an cho người sở hữu chúng.

Chương 30

Nguyệt Sự

Cơn đau bụng này của Uyển Như đến nhanh đi cũng nhanh, không đợi Tiểu Dương phát hiện cũng đã mất dạng, tuy nàng đã dự đoán được nàng chưa có thai nhanh như thế, nhưng khi nguyệt sự tới trong lòng vẫn có chút cảm thấy tiếc nuối.

Khoảnh khắc ấy, nhân lúc Tiểu Đường mang điếm tâm và trà vào phòng lặng lẽ ri tai mấy câu, để cho tỳ nữ thân cận chuẩn bị tốt những thứ cần thiết.

Thoáng một cái đã mười năm, Uyển Như hoàn toàn không nhớ được trong đồ cưới mang theo của mình có đồ chuẩn bị cho nguyệt sự hoặc có thứ gì hay không, giờ phút này tỳ nữ thiếp thân Kim Châu, Ngân Châu trông coi đồ vật cũng không ở bên cạnh, vốn nàng định chuẩn bị làm một hai cái, chưa từng nghĩ

tới thời gian cụ thể, cũng chỉ có thể để cho người nàng chưa quen thuộc chạy đi xử lý.

Không lâu lắm, Tiểu Đường bưng một chén đường táo đỏ long nhãn nóng vào, nhẹ giọng đáp: “Đã phân phó bên thêu thùa làm gấp rồi ạ, nếu nương tử cần gấp, còn có thể hỏi lấy người khác.”

“Không vội, ban đêm có là được rồi.” Uyển Như lại không muốn đi mượn đồ dùng của người khác, dù mới cũng không thể được, dù sao ước chừng còn phải mất một hai ba canh giờ, không cần quá gấp.

Hai nàng thì thầm ở bên cạnh vốn không có liên quan gì đến Tiểu Dương, vốn tam lang đã mang lòng hiếu kỳ không ít cộng thêm bộ dạng Uyển Như che che giấu giấu thì càng chú ý, nghiêng người giống hai lỗ tai lên nghe, hẳn cần thận nghe lập tức chú ý đến mấy câu chủ yếu “Thân thể”, “May vá”, “Ban đêm”.

Tiểu Dương còn vui sướng hài lòng cho là Uyển Như chuẩn bị làm gì đó cho mình vui vẻ, giống như ha tử mới kia, vậy mỏng? Kết quả vừa vào đêm hẳn lại bị kiều thê đuổi đi thư phòng ngủ!

“Mấy ngày nay thân thể thiếp có chút không thoải mái, chàng nhẫn nhịn một chút nhé?” Đối mặt với kháng cự của Tiểu Dương, Uyển Như uyển chuyển thỉnh cầu, lại thử dò xét đề nghị, “Bên cạnh chàng hình như cũng không có thị cơ, nếu không chờ Kim Châu, Ngân Châu trở lại chọn một người?”

“Nàng đang nói lung tung gì vậy?” Tiểu Dương nghe không hiểu gì cả, đứng cửa phòng không vui bước đi, từng bước một tiến tới gần Uyển Như, “Nàng làm sao vậy, chỗ nào không thoải mái? Ta có nàng, có Thập Nhị, Thập Tam hầu hạ, còn cần thị cơ làm gì?”

Từ nhỏ đến lớn Tiểu tam lang chưa từng sống chung với đám nữ nhân, trong kinh có một muội muội thứ xuất nhưng ngay cả trông như thế nào cũng không nhớ, chuyện nguyệt sự đối với hắn mà nói là quá xa lạ, quá hàm súc hoàn toàn nghe không hiểu, lần trước cầm đồ vật kia mà nói thật ra cũng bởi vì kiến thức nửa vơi ngược lại không có bản khoản gì.

Nhưng Uyển Như không biết những nguyên do này, còn tưởng rằng Tiểu Dương đang cố ý trêu chọc nàng cần phải nói rõ ra, cuối cùng không thể không mặt đỏ tới mang tai dùng giọng nói gần như khó có thể nghe rõ nói: “Thiếp..., nguyệt sự thiếp đến! Mấy ngày nay đừng thân mật với thiếp.”

“Hả? Vì sao chứ?” Tiểu Dương không rõ chân tướng xoa tay, không hiểu vì sao hắn không thể ôm thê tử ngủ trên giường, cần phải đi thư phòng nằm ở trên chiếc giường hẹp đến lật người cũng khó kia.

Về phần chọn thị cơ, Tiểu Dương hoàn toàn lơ không nói đến - không cần, nếu muốn có loại cuộc sống kiều diễm kia, hẳn cũng không chờ đến đêm tân hôn mới phá thân đồng tử, cả ngày đều bận rộn không có rảnh thời gian đối phó người dư thừa.

“Chàng không biết câu nói kia?” Uyển Như thấy vẻ mặt hấn không giống như đang giả bộ, liền đáp: “Thường nói ‘phụ nhân vào tháng không sạch sẽ, quân tử nên tránh xa, sẽ tổn hại dương khí ngã bệnh’, thiếp lo lắng chàng dính vào vật không sạch sẽ.”

“Lời nói vô căn cứ.” Tiểu Dương chẳng hề để ý lắc đầu một cái, trực tiếp chặn bàn tay đang may vá của Uyển Như xuống, “Đừng vội, ta không đi. Nếu chuyện này được tính là dơ bẩn, vậy trên chiến trường chém giết máu thịt mờ hồ, gãy chân cụt tay, ruột lòi ra bụng nát, nước đục giàn giụa thì tính là gì?”

“...” Nhất thời Uyển Như im lặng, che miệng cố nén kích động nôn mửa theo bản năng - sao lại nói kỹ càng như vậy? Còn tăng thêm giọng nói, rất ghê tởm đấy! Thật may lúc này trong người mình không có gì không thoải mái, nếu không chẳng phải càng khó chịu.

“Nếu chàng không để ý vậy thì tốt.” Tam nương tử buồn bực đang định tìm đề tài mới, vừa lúc Tiểu Đường đưa những đồ cần thiết tới cho nàng, còn sẵn sóc mang tới một lò sưởi tay.

Tiểu Dương nhanh chóng nhận lấy mở ra xem - mảnh vải bông màu trắng bề rộng chừng một tấc rưỡi? Bên trong chứa cái gì? Hấn tự tay muốn đi đâm một lỗ nghiên cứu lại bị Uyển Như đột ngột đưa tay vỗ vào lưng hấn, dưới sự kinh hãi vội rút về lại.

Rồi sau đó, hấn mới phản ứng kịp trừng mắt về phía thê tử: lại dám đánh phu quân mình, thật sự quá đáng rồi!

“Đây không phải là đồ chàng có thể đụng vào, thiếp đang luống cuống thôi.” Uyển Như cười duyên hai tiếng nói mấy lời dịu dàng, sau đó vội vàng ngăn hấn ở bên ngoài bình phong, mình vòng vào nội thất vừa tháo dây lưng vừa dặn dò, “Cũng đừng nhìn lên.”

Cõi đời này có một loại người chính là người càng không hy vọng hấn làm cái gì, hấn càng muốn làm trái lại, lúc này Uyển Như mới nâng làn váy cõi quần lót, Tiểu Dương đang ở sau tấm bình phong lặng lẽ nghiêng đầu ra.

Đúng lúc thấy Uyển Như tháo dây lưng, phía sau lại là dáng vẻ quá xinh đẹp, rồi sau đó, thấy nàng mang miếng vải bông kia ở thắt lưng, nửa giắt lên trên cái mông trắng nõn ngạo nghễ ưỡn lên, lại xuyên qua chân để ở phía trước bí động đào nguyên kia, chuẩn bị buộc chặt ở trước bụng.

Đúng lúc ấy thì Uyển Như hơi cảnh giác đột ngột quay đầu lại, đúng lúc bắt được phu quân đang rình coi, sau khi bị phát hiện hấn còn cười nhíu nhíu mà lúc này mới lui trở về sau tấm bình phong.

Nhất thời Uyển Như quỳnh lên, nghĩ thầm, hấn đây là không biết chút gì hay quá trẻ con? Một cậu bé mười hai tuổi mới thích làm loại chuyện này có được hay không? Hoặc là, loại lão già bảy tám mươi tuổi không còn sức lực mới háo sắc như thế, không chỉ nhìn lên còn có thể càng làm người khác buồn nôn!

Được rồi, buột chặt, bước đi mạnh mẽ uy vũ cái gì thật ra thì cũng không phải chính thống như thế.

Mãi cho đến ngày tiếp đó, Uyên Như cũng không thể trở lại trạng thái bình thường từ tin dữ phu quân mình “rất có thể đặc biệt háo sắc ở một phương diện nào đó”.

Rồi sau đó, Tiểu Dương đi thư phòng tiếp tục khổ cực suy nghĩ bảo điển (sách quý) khuyên răn hấn, Uyên Như đợi ở phòng ngủ xem sổ sách, nàng thật sự không muốn tiếp tục xem mặt của đối phương mà rối rắm, chuyện đó nói cũng cảm thấy rất khó chịu, lại còn bị nhìn nữa, thật là, thật là...!

Ngoài cảm giác muốn dùng đầu đụng đất cảm khái ra, Uyên Như thật sự tìm không ra bất kỳ một chuyện gì có thể hình dung tâm trạng của nàng giờ phút này, quá lúng túng!

Đang buồn bực, thân thể nàng cũng thật sự không thoải mái, bụng co rút đau đớn từng trận, khuấy tràng càng hung mãnh hơn thường ngày, càng khó nhịn hơn, không lâu lắm, trên trán Uyên Như đã rịn ra mồ hôi lạnh.

Đồng thời trong thư phòng, Tiểu Dương cầm cây bút rớt cuộc nghĩ ra một điều mâu chốt - từ bộ binh, kỵ binh hoặc chiến xa chuyển từ tác chiến phương trận sang tác chiến tinh nhuệ tán binh. (Từ đánh theo trận sang đánh rời rạc không sắp xếp theo trận)

Lực lượng hỏa lực, vận động, tiến hành kết hợp đột kích, đầu tiên là dùng phần lớn hỏa khí rồi vũ khí tiến công, sau đó bộ binh ở dưới sự che chở của địa hình ‘lửa đạn’ tiến hành nhảy vào, phòng ngự thì cũng ở chiến hào, cộng thêm bố trí bộ binh che chắn bên trong mà chiến đấu dàn hàng ngang, dưới sự che chở của ‘hỏa lực hạng nặng’ giết địch.

Về phân, cái gì là lửa đạn, cái gì là hỏa lực hạng nặng... Tiểu Dương gãi gãi đầu, tạm thời không thể nghĩ ra là gì. Rõ ràng vũ khí tốt nhất trước mắt chính là đao kiếm bằng sắt, phủ thương..., tại sao trong đầu hấn lại xuất hiện tiếng sấm ầm ầm cùng với ánh lửa chói mắt? Sẽ không phải ảnh hưởng từ cơn ác mộng của Uyên Như chứ?

Tam lang quân có chút mơ hồ, chỉ đành phải nghiên cứu sự linh hoạt và tính cơ động của tán binh trong tác chiến phương trận trước, cùng với lúc đánh bắt ngờ tán binh bí mật chờ ở yếu điểm, sau đó đứng dậy đi bộ trở về phòng ngủ, chuẩn bị bồi kiêu thê, chờ dùng cơm trưa, buổi chiều lại tiếp tục suy nghĩ huấn luyện như thế nào, giỏi về phục kích hay điều động binh.

Trở về phòng vừa nhìn một cái, nhất thời Tiểu Dương cả kinh, sắc mặt thê tử chợt tái nhợt ôm bụng ngã xuống giường! Tóc nàng xóc xếch, quần áo nhăn nhó, toàn thân mồ hôi lạnh, còn không ngừng kêu rên, bộ dạng đau bụng khó nhịn như bị bệnh nguy kịch.

“Nhu Nương? Sao vậy? Không phải vừa rồi còn tốt sao?” Tam lang quân hỏi ái thê lại chỉ thấy nàng căn môi lắc đầu, nhẹ giọng thở dốc đau đến nói không ra lời.

Trong lúc tay chân luống cuống, hắn trực tiếp hắng giọng hét lên, “Tiểu Đường! Người đâu? Đi nơi nào rồi?!”

“Dạ!” Vị tỳ nữ chải tóc kiêu song nha kế mang về mặt khí khái hào hùng ở ngoài phòng đáp một tiếng, vội vàng bung một chén “cỏ ích mẫu” mới vừa nấu đi vào.

“Người hầu hạ thế nào? Tam nương tử lại đau thành ra như vậy!” Tiểu Dương nhìn nàng chăm chăm bắt đầu nổi giận, “Sao không cho người đi mời đại phu?”

“Vẫn chưa.” Tiểu Đường đưa chén canh nhỏ cho chủ tử, vội vàng cúi đầu cáo lỗi.

“Chưa?! Nấu cái này làm gì?” Tiểu Dương bung nháp một hộp nhỏ, cau mày nói, “Lưu thông máu? Uống làm gì?”

“Dạ, đây là...” Lần này Tiểu Đường còn lúng túng hơn Uyên Như, nàng còn chưa xuất giá, làm thế nào để giải thích cho chủ nhân biết vấn đề này đây? Nhưng bị hỏi lại không thể không lên tiếng, chỉ đành hồi đáp, “Là phụ nhân có thể uống, lưu thông máu thì sẽ không đau đến như thế nữa.”

Đồng thời khi nàng ấy đang nói chuyện, Uyên Như không tiếng động lôi kéo cánh tay Tiểu Dương, khoát tay ý bảo mình không thoải mái không liên quan gì đến Tiểu Đường, chờ uống từng ngụm thuốc hắn dứt vừa chậm rãi thở, lúc này mới rất suy yếu mở miệng nói: “Cũng không phải là bệnh, cần gì phải mời đại phu.”

“Đã đau thành ra như vậy rồi còn tự chịu đựng? Cho người ta đến xem rồi điều trị một chút cũng tốt hơn! Không được, cũng không thể giấu bệnh sợ đại phu. Tiểu Đường, sai Thập Nhị đi mời đại phu tới - mời Trần đại phu chuyên chữa bệnh cho mẫu thân tới.” Về mặt Tiểu Dương khó có thể tin, hắn hoàn toàn không ngờ tới mỗi tháng nữ nhân sẽ bị giày vò như thế, phải để đại phu xem một chút hắn mới yên tâm.

Nghe được hắn an bài thế này, Uyên Như âm thầm thở dài một hơi, biểu hiện của nàng giờ phút này bảy phần là thật ba phần diễn trò, diễn làm cho đau đớn càng thêm kịch liệt, vì chính là để cho đại phu Tiểu gia chữa bệnh cho mình, cung hàn càng sớm điều trị càng tốt, càng kéo dài không biết sẽ thành bệnh gì.

Không bao lâu, một vị lão giả gầy vào nội thất, cách màn lụa bắt mạch, sau đó lại cẩn thận hỏi Tiểu Đường triệu chứng của Uyên Như, ví dụ như, trời giá rét có triệu chứng tay chân lạnh cả người hay không, nguyệt sự có đến đúng hay không, bình thường có đau đớn như vậy không, lượng máu ra có màu đậm hay không, có bị chất lỏng màu trắng nhạt hay không.

Hỏi xong, ông ấy lại bắt mạch lần nữa, trầm ngâm một lát sau mới ở dưới ánh mắt như hổ đói của tam lang nói: “Hơi có chút cung hàn, cần điều trị lâu dài.”

“Cái gì? Cung hàn là có ý gì? Tại sao nàng đau bụng?”, “Hả? Này, đây phải chăng là có chương ngại sinh con?!” Hai phu thê đồng thời mở miệng.

Trần đại phu nhìn về phía tam lang, hỏi đáp: “Đau bụng chỉ là triệu chứng của người bị cung hàn, còn có mạch trầm... Chứng cung hàn của tam nương tử cũng không quá đặc biệt nghiêm trọng, lần này đau nhức hoặc là bởi vì đổi hoàn cảnh, bị lạnh hoặc cảm xúc không tốt tạo thành, điều trị một năm, sau đó sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Tiểu Dương nhìn ái thê đau đến chỉ còn thiếu lăn lộn trên giường, đột nhiên ý thức được là bởi vì chiến sự, hoặc mình làm ẩu mới làm hại nàng khó chịu như thế, hơn nữa, trong vòng một năm bọn họ cũng sẽ không có đứa trẻ...

Sau khi im lặng trong ngắn ngủi, hần hỏi: “Vây điều dưỡng này, ngoài uống thuốc ra thì còn có thể làm gì không?”

“Dùng thức ăn mang nhiệt lượng lớn, như thịt bò dê, cũng có thể dùng ngải cứu khai thông, đóng huyết vị, cỏ ích mẫu hầm gà cũng có tác dụng.” Sau khi Trần đại phu trả lời đơn giản, dứt khoát đề nghị, “Ngày khác ra sẽ viết vài phương thuốc kết hợp thức ăn và những điểm cần chú ý, Tam lang quân cho người làm theo đó là được.”

“Được, làm phiền.” Tiểu Dương phát tay để Tiểu Đường thay hần tiến vị đại phu này ra khỏi cửa, bản thân thì quay người an vị ở cạnh giường giúp Uyên Như nhẹ nhàng xoa bụng.

Trong im lặng, hần chỉ cảm thấy trong lòng có chút bi thương, vì thê tử mà chua xót, cũng vì tạm thời không có được đứa bé mà tiếc hận.

“Thật xin lỗi...” Uyên Như mới vừa lên tiếng nước mắt đã cấp tốc rơi ra, nước mắt trong suốt chảy trên hai gò má trắng bệch, có loại cảm giác xinh đẹp nói không nên lời.

Nàng bộc lộ cảm xúc thật lâu, bởi vì khóc đến vô dụng mà làm cho người ta không khỏi lộ vẻ xúc động, vốn chỉ buộc mình rơi lệ, kết quả lại trong lúc vô tình nghĩ đến năm đó vô duyên với đứa bé, cùng với bị vợ cả Tạ Tuần Dật rút thuốc tuyệt dục kia, không khỏi đau buồn, khóc không thành tiếng.

“Đừng khóc, cũng không phải là không thể sinh, cũng chỉ chờ một năm mà thôi.” Tiểu Dương vội vàng đưa tay nắm tay Uyên Như, giơ tay áo lung tung lau nước mắt trên mặt nàng, lại vỗ ngực cam kết, “Không sợ, ta chờ được!”

“A Dương...” Uyên Như ôm eo của hần cảm kích, sau đó lại gạt lệ nói: “Nhưng mà, chỗ cha và mẹ nên nói như thế nào?” Nói là ba mươi không con mới có thể cưới thiệp thất, nhưng cũng không phòng được lén lút an bài, Bình Dương công chúa kia còn có thể cho đệ đệ nàng một Vệ Tử Phu đấy!

“Không sợ, mẹ có thể hiểu được nàng.” Tiểu Dương xoa sau lưng Uyển Như đáp, “Ban đầu lúc bà sinh ra đại ca bị tổn thương thân thể nói không thể mang thai nữa, cha cảm thấy Tiểu gia không thể chỉ có một đứa con nên đã nạp nữ nhi nhà đảng hoàng - chính là mẹ đẻ của nhị ca và ngũ muội ta. Mẹ tức giận tới mức trở về nhà ngoại, cả một năm cũng không gặp cha. Khụ khụ, nàng biết cũng đừng nói ở trước mặt bà.”

“Vây chỗ cha...?” Uyển Như rung rung mang vẻ mặt ưu thương, cha chồng mới là người làm chủ một nhà, qua được mới quan trọng...!

“Cha không dễ dàng thuyết phục, đại ca ta, khi đại tẩu không có ở đó, cho dù là có một trai một gái, ông ấy cũng sẽ an bài cho người “chăm sóc” ca ca.” Tiểu Dương bắt đắc dĩ nhún vai nói, “Hai ta thấp hương bái Phật cầu xin ta nhanh bị điều đi nơi khác, ông ấy nhìn không thấy cảm rằm cũng vô dụng.”

Vây còn người? Người đang đơn thuần an ủi ta, hay thật sự nguyện ý chỉ bên cạnh một mình ta? Nguyện ý đợi?

Uyển Như khẽ rũ mắt xuống, dùng sức nắm chặt tay, thầm thở dài nói: đổi đi nơi khác, mau đổi đi nơi khác, đổi địa phương mới dốc sức làm lại từ đầu, chuyện càng nhiều cũng không có thời gian đi để suy nghĩ chuyện khác.

Hơn nữa, không có trường bồi nhìn, cho dù là thêm người mới cũng có thể lén lút đuổi đi!